

Zaaknummer	:	CBHO 2019/156
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	26 juni 2020
Partijen	:	appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beëindiging van de inschrijving definitief ernstige overlast plaatsgebonden criterium procesbelang terreinverbod toegang ontzeggen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42a WHW: Artikel 7.57h Regeling met betrekking tot het handhaven van de orde binnen de EUR-gebouwen: artikel 1 Regeling met betrekking tot het handhaven van de orde binnen de EUR-gebouwen: artikel 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	De beoordeling door het college

i. Procesbelang

2.4. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift op het standpunt gesteld dat appellant geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. Volgens verweerder heeft appellant zich niet ingeschreven voor een andere studie en heeft hij evenmin concreet gemeld van plan te zijn om zich daarvoor in te schrijven. Het staat appellant bovendien vrij een opleiding aan een andere onderwijsinstelling te volgen, aldus verweerder.

2.4.1. Het College volgt dit standpunt niet. De definitieve ontzegging van de toegang tot de gebouwen en terreinen heeft tot gevolg dat appellant geen enkele opleiding meer kan volgen aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en dat hij daardoor in zijn keuze voor onderwijsinstellingen wordt beperkt. Dat appellant zich nog niet heeft ingeschreven voor een andere opleiding, of concreet heeft gemeld dat van plan te zijn, maakt dit niet anders. Daar komt bij dat tot op zekere hoogte aannemelijk is dat appellant als gevolg van een beslissing als hier aan de orde, gelet op de gronden waarop deze wordt opgelegd, in zijn eer en goede naam is aangetast (zie naar analogie overwegingen 3.1 en 3.2 van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:359).

ii. De definitieve ontzegging van de toegang

2.5. Uit de toelichting op artikel 7.57h van de WHW (Kamerstukken II, 2008/09, 31 821, nr. 3, p. 63 e.v.) volgt dat het instellingsbestuur kan besluiten tot een definitieve verwijdering. Deze maatregel moet – zoals bij alle sancties – de toets van de proportionaliteit kunnen doorstaan. De periode van verwijdering (en dus ook de eventuele definitieve verwijdering) moet in verhouding staan tot de ernst van de overtreding. Het is aan het instellingsbestuur om dit te motiveren. Als het instellingsbestuur op grond van het tweede lid gebruik maakt van de mogelijkheid een student permanent te verwijderen of zijn inschrijving te beëindigen, dan dient het college van bestuur de student eerst een aanmaning te geven en een reële mogelijkheid te bieden om ander gedrag te vertonen. Het openen van de mogelijkheid om een student

voor langere tijd te verwijderen is in bijzondere gevallen bij ernstige overlast noodzakelijk, aldus de wetsgeschiedenis van artikel 7.57h van de WHW.

2.5.1. Het College heeft eerder overwogen dat het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter heeft, gericht op leedtoevoeging, maar dat het een ordemaatregel is ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College van 1 augustus 2011, in zaak nr. 2011/059 (www.cbho.nl)).

2.5.2. Verweerder heeft aan zijn beslissing van 17 mei 2018, waarbij hij appelland de toegang tot gebouwen en terreinen heeft ontzegd, dezelfde feiten en omstandigheden ten grondslag gelegd als aan de beëindiging van de inschrijving van appelland voor de opleiding Geneeskunde op grond van artikel 7.42a van de WHW. Over de gedragingen en uitlatingen van appelland die verweerder aan deze laatste beslissing ten grondslag heeft gelegd, heeft het College in zijn uitspraak van heden in zaak nr. 2019/171 geoordeeld dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat deze niet hebben plaatsgevonden. De vraag die dus moet worden beantwoord, is of verweerder appelland op grond van deze gedragingen en uitlatingen in redelijkheid definitief de toegang tot de instelling heeft kunnen ontzeggen.

2.5.3. Met de gedragingen en uitlatingen die verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, heeft appelland volgens verweerder de voorschriften neergelegd in artikel 1, eerste lid, onder a, b en d, van de Regeling, gegeven ter uitwerking van artikel 7.57h van de WHW, niet nageleefd. Vaststaat evenwel, dat de meeste gedragingen en uitlatingen niet hebben plaatsgevonden binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf en dat de gestelde ernstige overlast zich daar niet voordeed. De gedragingen en uitlatingen hebben goeddeels plaatsgevonden in de ziekenhuizen waar appelland zijn coschappen liep of hielden verband met personen en begeleiders die aan die desbetreffende ziekenhuizen zijn verbonden. Dat geldt ook voor de gedraging die verweerder appelland het zwaarst aanrekent, te weten de seksuele intimidatie dan wel bedreiging van een leerling-verpleegkundige.

2.5.4. De vaststelling dat de gedragingen en uitlatingen van appelland elders hebben plaatsgevonden en dat de ernstige overlast zich niet binnen de gebouwen dan wel de terreinen van de Erasmus Universiteit voordeed, leidt er naar het oordeel van het College toe dat verweerder niet bevoegd is om appelland op grond van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW de toegang tot de instelling definitief te ontzeggen. Artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW gaat uit van een plaatsgebonden criterium, waarbij de bevoegdheid tot het definitief ontzeggen van de toegang uitsluitend ontstaat in geval van ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. Het College kan de tekst van het tweede lid van deze bepaling niet anders opvatten dan dat het moet gaan om ernstige overlast die uitwerking heeft binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. Dat volgt ook uit het eerste lid van deze bepaling, waarin staat dat het moet gaan om voorschriften en maatregelen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Verweerder heeft geen

zeggenschap over de goede gang van zaken in gebouwen en terreinen van organisaties en instellingen, waarmee in het kader van het onderwijs binnen een opleiding samengewerkt wordt. Het College aanvaardt derhalve niet de stelling van verweerder dat de onderwijsomgeving als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW behalve de gebouwen en de terreinen van de instelling genoemd in artikel 7.57h van de WHW ook de academische gemeenschap in brede zin omvat, dat het gedrag van appellant zijn weerslag heeft op die academische gemeenschap en dat verweerder om die reden bevoegd is om appellant definitief de toegang te ontzeggen. Daarmee gaat verweerder, anders dan in de tekst van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW staat, uit van een te ruim criterium.

2.5.5. De conclusie is gelet op het voorgaande dat verweerder niet bevoegd is appellant de definitieve toegang tot de gebouwen en terreinen van de instelling te ontzeggen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft verweerder de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam definitief beëindigd. Bij diezelfde beslissing heeft verweerder appellant definitief de toegang ontzegd tot alle gebouwen en terreinen van de instelling.

Bij beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing, voor zover deze ziet op de definitieve beëindiging van de inschrijving, ongegrond verklaard. Bij afzonderlijke beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing, voor zover deze ziet op de definitieve ontzegging van de toegang tot alle gebouwen en terreinen van de instelling ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissingen heeft appellant beroepen bij het College ingesteld. Het beroep gericht tegen de beslissing van 23 september 2019 over de beëindiging van de inschrijving is bij het College geregistreerd onder nr. 2019/171. Het beroep gericht tegen de beslissing van 23 september 2019 over de ontzegging van de toegang is geregistreerd onder nr. 2019/156.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft zaak nr. 2019/156 ter zitting behandeld op 18 mei 2020, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Rijdsdijk, zijn verschenen. Daarnaast is de Examencommissie Geneescommissie, vertegenwoordigd door dr. J. de Jonge en dr. S.J.C.M.M. Neggens, ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Artikel 7.57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), luidt als volgt:

“1. Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.

2 Als de persoon die de voorschriften, bedoeld in het eerste lid, overtreedt, ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling heeft veroorzaakt en deze overlast ook na aanmaning door of vanwege het instellingsbestuur niet heeft gestaakt, kan het instellingsbestuur die student de toegang tot de instelling definitief ontzeggen of zijn inschrijving beëindigen.”

Artikel 1 van de Regeling met betrekking tot het handhaven van de orde binnen de EUR-gebouwen en op de EUR terreinen en met betrekking tot het doelmatig c.q. rechtmatig gebruik van de EUR-voorzieningen (hierna: de Regeling) luidt als volgt:

“1. Degene die zich bevindt in de EUR-gebouwen of op de EUR-terreinen of gebruik maakt van de EUR-voorzieningen, dient de door of vanwege het college gestelde regels, richtlijnen en aanwijzingen in het kader van de handhaving van de orde en de verdere goede gang van zaken binnen EUR-gebouwen en op de EUR-terreinen [...], dan wel de gestelde regels m.b.t. het doelmatig c.q., rechtmatig gebruik van de EUR-voorzieningen, verder te noemen: de orderegels, terstond en nauwgezet na te leven en op te volgen en dient zich zodanig te gedragen, dat hij:

- a. aan de EUR dan wel aan andere personen, die zich eveneens bevinden in de EUR-gebouwen of op de EUR-terreinen of gebruik maakt van de EUR-voorzieningen, direct noch indirect schade berokkent of onaanvaardbare hinder veroorzaakt;
- b. geen inbreuk maakt op een recht van de EUR of van andere personen, die zich bevinden in de EUR-gebouwen of op de EUR-terreinen of gebruik maken van de EUR voorzieningen;
- c niet in strijd handelt met enige wettelijke verplichting en
- d. niet in strijd handelt met hetgeen in het maatschappelijk verkeer betaamt jegens eens anders persoon of goed.
[...].”

Artikel 2 van de Regeling luidt als volgt:

“1. Het college dan wel een beheerder kan jegens degene die het gestelde in deze regeling niet navolgt, maatregelen treffen overeenkomstig de in deze regeling beschreven procedure.

2. Die maatregelen kunnen inhouden: voor een personeelslid, een student of een derde:

- a. een voorwaardelijke, voorlopige dan wel definitieve ontzegging van de toegang tot (een of meer onderdelen van) de EUR-gebouwen en de EUR-terreinen
- b. een voorwaardelijke, voorlopige dan wel definitieve ontzegging van het gebruik van EUR-voorzieningen
[...].”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant volgde de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Hij is in het jaar 2011 met coschappen begonnen. Hij volgde de coschappen voor de Master Geneeskunde cohort 2011-2012 tot en met 2016-2017, oude stijl. Bij brief van 13 april 2018 hebben de decaan en de examencommissie van de opleiding Geneeskunde verweerder geadviseerd om de inschrijving van appellant op grond van artikel 7.42a van de WHW te beëindigen (hierna: het advies).

2.2.1. Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft verweerder het advies opgevolgd en de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde beëindigd. Volgens verweerder volgt uit het advies dat sprake is van een opeenstapeling van ernstig wangedrag sinds 2012. Dat wangedrag bestaat onder meer uit meerdere gevallen van seksuele intimidatie, het zich valselijk uitgeven voor onder meer promovendus en het vervalsen van documenten, waaronder als bewijs aan de examencommissie overgelegde WhatsApp-gesprekken. Appellant is gedurende zijn opleiding meerdere keren geschorst. De concrete incidenten die aanleiding hebben gegeven voor de beslissing van 17 mei 2018 zijn volgens verweerder een geval van seksuele intimidatie dan wel bedreiging van een leerling-verpleegkundige in een ziekenhuis waar appellant

coschappen liep en het vervalsen van aan de examencommissie overgelegd bewijs. Die gedragingen zijn voor verweerder ook aanleiding geweest om appelland bij diezelfde beslissing de toegang definitief te ontzeggen tot alle gebouwen en terreinen van de instelling.

2.2.2. Verweerder heeft het door appelland gemaakte bezwaar, voor zover het ziet op de ontzegging van de toegang tot de instelling, onder verwijzing naar het advies van 13 september 2019 van de Adviescommissie voor de bezwaarschriften, een geschillenadviescommissie als bedoeld in artikel 7.63a van de WHW, ongegrond verklaard. Volgens verweerder is aannemelijk dat de gedragingen en uitlatingen van appelland die aan de ontzegging van de toegang ten grondslag liggen, hebben plaatsgevonden. Appelland is meerdere keren aangesproken op zijn gedrag en in de gelegenheid gesteld dat gedrag te staken. Daarmee is appelland, aldus verweerder, ook gemaand zijn overlast gevende gedrag te staken. Appelland diende er rekening mee te houden dat zijn gedrag uiteindelijk zou leiden tot de maatregel van ontzegging van de toegang tot gebouwen en terreinen van de instelling. Verder is de procedure die tot de beslissing van 17 mei 2018 heeft geleid, zorgvuldig geweest. De examencommissie heeft appelland meerdere keren gehoord en hij is daarbij bovendien aangespoord tot het verkrijgen van hulp. Gezien de ernst van de gedragingen bestond er geen andere, minder vergaande, maatregel dan het opleggen van een definitief terreinverbod, aldus verweerder.

Het beroep van appelland

2.3. Appelland is het niet eens met deze beslissing. Hij betoogt dat de hem verweten gedragingen de ordemaatregel die hem is opgelegd niet rechtvaardigen. Zelfs als van de juistheid van alle gedragingen, zoals omschreven in de beslissing van 23 september 2019, wordt uitgegaan, dan bestaat er geen situatie van ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. De bevoegdheid, neergelegd in artikel 7.57h van de WHW, mag alleen in uitzonderlijke situaties worden toegepast, waarbij kan worden gedacht aan een student die een vuurwapen meebrengt naar college. Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom de situatie in dit geval van dien aard is dat hem de toegang tot de gebouwen en de instelling moet worden ontzegd. Daarbij komt dat de beslissing ook tot gevolg heeft dat hij zich niet in het ziekenhuis onder behandeling kan laten stellen, aldus appelland.

De beoordeling door het college

iii. Procesbelang

2.4. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift op het standpunt gesteld dat appelland geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. Volgens verweerder heeft appelland zich niet ingeschreven voor een andere studie en heeft hij evenmin concreet gemeld van plan te zijn om zich daarvoor in te schrijven. Het staat appelland bovendien vrij een opleiding aan een andere onderwijsinstelling te volgen, aldus verweerder.

2.4.1. Het College volgt dit standpunt niet. De definitieve ontzegging van de toegang tot de gebouwen en terreinen heeft tot gevolg dat appelland geen enkele opleiding meer kan volgen aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en dat hij daardoor in zijn keuze voor onderwijsinstellingen wordt beperkt. Dat appelland zich nog niet heeft ingeschreven voor een andere opleiding, of concreet heeft gemeld dat van plan te zijn, maakt dit niet anders. Daar komt bij dat tot op zekere hoogte aannemelijk is dat appelland als gevolg van een beslissing als hier aan de orde, gelet op de gronden waarop deze wordt opgelegd, in zijn eer en goede naam is aangetast (zie naar analogie overwegingen 3.1 en 3.2 van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:359).

iv. De definitieve ontzegging van de toegang

2.5. Uit de toelichting op artikel 7.57h van de WHW (Kamerstukken II, 2008/09, 31 821, nr. 3, p. 63 e.v.) volgt dat het instellingsbestuur kan besluiten tot een definitieve verwijdering. Deze maatregel moet – zoals bij alle sancties – de toets van de proportionaliteit kunnen doorstaan. De periode van verwijdering (en dus

ook de eventuele definitieve verwijdering) moet in verhouding staan tot de ernst van de overtreding. Het is aan het instellingsbestuur om dit te motiveren. Als het instellingsbestuur op grond van het tweede lid gebruik maakt van de mogelijkheid een student permanent te verwijderen of zijn inschrijving te beëindigen, dan dient het college van bestuur de student eerst een aanmaning te geven en een reële mogelijkheid te bieden om ander gedrag te vertonen. Het openen van de mogelijkheid om een student voor langere tijd te verwijderen is in bijzondere gevallen bij ernstige overlast noodzakelijk, aldus de wetsgeschiedenis van artikel 7.57h van de WHW.

2.5.1. Het College heeft eerder overwogen dat het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter heeft, gericht op leedtoevoeging, maar dat het een ordemaatregel is ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College van 1 augustus 2011, in zaak nr. 2011/059 (www.cbho.nl)).

2.5.2. Verweerder heeft aan zijn beslissing van 17 mei 2018, waarbij hij appelland de toegang tot gebouwen en terreinen heeft ontzegd, dezelfde feiten en omstandigheden ten grondslag gelegd als aan de beëindiging van de inschrijving van appelland voor de opleiding Geneeskunde op grond van artikel 7.42a van de WHW. Over de gedragingen en uitlatingen van appelland die verweerder aan deze laatste beslissing ten grondslag heeft gelegd, heeft het College in zijn uitspraak van heden in zaak nr. 2019/171 geoordeeld dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat deze niet hebben plaatsgevonden. De vraag die dus moet worden beantwoord, is of verweerder appelland op grond van deze gedragingen en uitlatingen in redelijkheid definitief de toegang tot de instelling heeft kunnen ontzeggen.

2.5.3. Met de gedragingen en uitlatingen die verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, heeft appelland volgens verweerder de voorschriften neergelegd in artikel 1, eerste lid, onder a, b en d, van de Regeling, gegeven ter uitwerking van artikel 7.57h van de WHW, niet nageleefd. Vaststaat evenwel, dat de meeste gedragingen en uitlatingen niet hebben plaatsgevonden binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf en dat de gestelde ernstige overlast zich daar niet voordeed. De gedragingen en uitlatingen hebben goeddeels plaatsgevonden in de ziekenhuizen waar appelland zijn coschappen liep of hielden verband met personen en begeleiders die aan die desbetreffende ziekenhuizen zijn verbonden. Dat geldt ook voor de gedraging die verweerder appelland het zwaarst aanrekent, te weten de seksuele intimidatie dan wel bedreiging van een leerling-verpleegkundige.

2.5.4. De vaststelling dat de gedragingen en uitlatingen van appelland elders hebben plaatsgevonden en dat de ernstige overlast zich niet binnen de gebouwen dan wel de terreinen van de Erasmus Universiteit voordeed, leidt er naar het oordeel van het College toe dat verweerder niet bevoegd is om appelland op grond van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW de toegang tot de instelling definitief te ontzeggen. Artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW gaat uit van een plaatsgebonden criterium, waarbij de bevoegdheid tot het definitief ontzeggen van de toegang uitsluitend ontstaat in geval van ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. Het College kan de tekst van het tweede lid van deze bepaling niet anders opvatten dan dat het moet gaan om ernstige overlast die uitwerking heeft binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. Dat volgt ook uit het eerste lid van deze bepaling, waarin staat dat het moet gaan om voorschriften en maatregelen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Verweerder heeft geen zeggenschap over de goede gang van zaken in gebouwen en terreinen van organisaties en instellingen, waarmee in het kader van het onderwijs binnen een opleiding samengewerkt wordt. Het College aanvaardt derhalve niet de stelling van verweerder dat de onderwijsomgeving als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW behalve de gebouwen en de terreinen van de instelling genoemd in artikel 7.57h van de WHW ook de academische gemeenschap in brede zin omvat, dat het gedrag van appelland zijn weerslag heeft op die academische gemeenschap en dat verweerder om die reden bevoegd is om appelland definitief de toegang te ontzeggen. Daarmee gaat verweerder, anders dan in de tekst van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW staat, uit van een te ruim criterium.

2.5.5. De conclusie is gelet op het voorgaande dat verweerder niet bevoegd is appellant de definitieve toegang tot de gebouwen en terreinen van de instelling te ontzeggen.

Slotsom

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van 23 september 2019 moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door de beslissing van 17 mei 2018 te herroepen, voor zover verweerder appellant daarbij definitief de toegang heeft ontzegd tot alle gebouwen en terreinen van de instelling.

2.6.1. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een bezwaarschrift, het verschijnen op de hoorzitting, het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 4 punten toegekend met een waarde van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 47,- te vergoeden

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

- I. verklaart het beroep gegrond;
- II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 23 september 2019, kenmerk CvB/BVM/2/8557;
- III. herroept de beslissing van 17 mei 2018, voor zover het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam appellant daarbij definitief de toegang heeft ontzegd tot alle gebouwen en terreinen van de instelling;
- IV. veroordeelt het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het bezwaar en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.100,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- V. gelast dat het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.